

A Magyar Köztársaság Nevében !

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Antal Erika ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Urbán József ügyvéd által képviselt alperes ellen lízingdíj megfizetése iránt a Budai Központi Kerületi Bíróságnál 10.P.20.080/2006. szám alatt indult és másodfokon a Fővárosi Bíróság 57.Pf.638.794/2006/4. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2008. február 5-én megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Bíróság 57.Pf.638.794/2006/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 12.000 (tizenkettőezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték az Állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az R. Rt. mint lízingbeadó és az alperes által 2002. május 14-én megkötött pénzügyi lízingszerződés szerint a lízingbeadó 60 hónap futamidőre lízingbe adta az alperes részére a perbeli Opel Omega típusú használt személygépkocsit (továbbiakban: személygépkocsi). Az alperes fizetési kötelezettségét felhívás ellenére elmulasztotta, a lízingszerződés a lízingbeadó azonnali hatályú felmondása folytán 2002. szeptember 24-én megszűnt, és a lízingbeadó eredménytelenül kísérelte meg az időközben ismeretlen személyek által eltulajdonított személygépkocsinak a saját telephelyére szállítását.

A felperes, - amely 2004. március 1-jei engedményezéssel megszerezte a lízingbe adónak az alperessel szembeni követelését - a Ptk. 523.§ (1) és (2) bekezdés, valamint 525.§ (1) bekezdés e/ pontjára hivatkozással kérte elszámolás címén az alperes marasztalását. Hivatkozása szerint az alperes 2004. június 12-én írásban is elismerte, hogy 2004. május 25. napjáig a felperes felé összesen 4,939.150 Ft összegű tartozása keletkezett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állítása szerint B. M. érdekében és kérésére valóban kötött lízingszerződést a felperes jogelődjével, de a személygépkocsit B. M. vette át, ő használta, és vállalta a szerződés alapján járó lízingdíjak megfizetését is.

Az elsőfokú bíróság 8. sorszámú ítéletével - a módosított keresettel egyezően - az alperest 3,840.854 Ft és ennek 2002. szeptember 25-től járó kamatai megfizetésére kötelezte a felperes javára. Az elsőfokú bíróság súlytalannak találta az alperes azon védekezését, hogy mivel a gépkocsit nem ő használta, tartozása sem áll fenn. Hangsúlyozta, hogy az alperes a szerződést aláírta, szerződéses akaratát a tartozást elismerő nyilatkozat megtételével megerősítette, majd a szerződést megszegve - a lízingbeadó írásbeli engedélye nélkül - a személygépkocsi használati jogát harmadik személynek átengedte. Mindezekre tekintettel nem hivatkozhat alappal arra, hogy a gépjárművet soha nem használta.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság 4. sorszámú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A másodfokú bíróság szerint a fellebbezésben írtakkal szemben nem követett el az elsőfokú bíróság olyan eljárási szabálysértést, mely az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolttá tenné. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy az első fokú eljárásban 2006. május 23-án megtartott tárgyalást az akkor még személyesen eljáró alperes kérésére halasztotta el a bíróság 2006. október 17-ére azzal, hogy legkésőbb a következő tárgyaláson elő kell terjesztenie bizonyítékait és indítványait. Az alperes 2006. június 15-én csatolta jogi képviselője meghatalmazását, egyéb beadvány azonban a 2006. október 17-ei tárgyalásig az alperes részéről nem érkezett, a 2006. október 17-ei tárgyaláson pedig sem az alperes, sem jogi képviselője nem jelentek meg. A 2006. október 17-én tárgyaláson az elsőfokú bíróság ítéletet hozott és erre a Pp. 136/B.§ alapján jogosult volt. Az alperes ugyan már 2006. október 9-én postára adta az elsőfokú bíróság részére az elsőfokú bírósághoz csak 2006. november 30-án érkezett érdemi nyilatkozatát, az elsőfokú bíróság azonban akkor sem lett volna köteles a folytatólagos tárgyalás elhalasztására, ha e beadvány tartalmáról már a 2006. október 17-ei tárgyalás megtartásáig értesült volna. E beadványban sem terjesztett elő ugyanis az alperes a Pp. 167.§-ának megfelelő tanúbizonyítási indítványt.

Az ügy érdemét tekintve arra mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy mivel az alperes tartozásának átvállalására a Ptk. 332.§ (1) bekezdésében írtaknak megfelelően nem került sor, az alperes marasztalására irányuló kereset elbírálásakor nem volt jelentősége annak, hogy harmadik személy részére átengedte a gépkocsi használatát.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében az első- és másodfokú ítéletek hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Előadása szerint 2002. május 14-én abban a tudatban kötött a felperes jogelődjével lízingszerződést, hogy B. M. a ténylegesen szerződő fél és a törlesztőrészletek megfizetése is B. M-t terheli. Ebből viszont az következik, hogy a perbeli lízingszerződés színlelt szerződés volt. Ezt támasztja alá az is, hogy a személygépkocsit nem az alperes, hanem B. M. használta, és szándékuk arra irányult, hogy "a tulajdonjog is B. M-hoz tapadjon". B. M. kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a törlesztő részleteket átvállalja, és nem az alperes hibája, hogy ez a "hitelátvállalás" nem felelt meg a Ptk. szabályainak.

Az alperes mindezek bizonyítására négy tanút jelölt meg a felülvizsgálati kérelemben, azzal, hogy e bizonyítási indítványát az alperes és jogi képviselője közötti nagy térbeli távolság, illetve az alperes munkahelyi beosztása miatt nem tudta korábban előterjeszteni.

A felperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a rendelkező részben írt döntését az alábbiakkal indokolja.

A felülvizsgálati kérelemből kitűnően az alperes azért kérte a Pp. 275.§ (4) bekezdése szerinti döntés meghozatalát, hogy a felülvizsgálati kérelemben megjelölt tanúk meghallgatása a Legfelsőbb Bíróság által elrendelt új eljárásban megtörténhessen. Arra hivatkozott, hogy a tanúk meghallgatása a perbeli lízingszerződés semmisségének bizonyítása miatt szükséges, a bizonyítási indítványt viszont korábban nem tudta előterjeszteni az alperes elfoglaltsága, továbbá az alperes és jogi képviselője közötti fizikai távolság miatt. Ugyanakkor azt nem állította a felülvizsgálati kérelem, hogy a másodfokú bíróság bármilyen - akár anyagi jogi, akár eljárási jogi - jogszabálysértéssel hozta volna meg az első fokú ítéletet helybenhagyó határozatát. Nemcsak konkrét jogszabályhely megsértésére nem hivatkozott, de még közvetve sem utalt arra, hogy sérelmezné jogerős határozat jogszabálysértő voltát. A Pp. 270.§ (2) bekezdése viszont úgy rendelkezik, hogy csak jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni a jogerős ítélet felülvizsgálatát. Jelen esetben ez a feltétel hiányzik, és önmagában ez a tény alaptalanná teszi a felülvizsgálati kérelmet.

Nem merülhet fel, hogy a felülvizsgálati kérelem keretei között eljáró Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a jogerős határozat hatályon kívül helyezése mellett új eljárás lefolytatását rendelje el olyan esetben, amikor a felülvizsgálati kérelem nem hivatkozik a jogerős határozat jogszabálysértő voltára.

A jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel csak olyan kérdésben támadható, mely az első- másodfokú eljárásnak is tárgya volt. Olyan tény, vagy olyan jogi álláspont, amelyet az eljárás korábbi szakaszaiban nem vetettek fel, a felülvizsgálat alapjául nem szolgálhat. A perbeli esetben nemcsak a bizonyítási indítványok előterjesztése maradt el az első- és másodfokú eljárás során az alperes részéről, de azt sem állította az alperes a megelőző eljárások során, hogy a kereset alapjául szolgáló lízingszerződés a Ptk-nak a szerződéskötéskor hatályos 207.§ (5) bekezdésébe ütköző semmis szerződés lenne. Erre első ízben a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott. A Pp. 270.§ (1), és 275.§ (1) bekezdéséből viszont az következik, hogy a jogerős ítélet a lízingszerződés korábban nem hivatkozott érvénytelenségével kapcsolatos tényállásbeli hiányosság miatt felülvizsgálat útján nem támadható.

Helyesen mutatott rá a felperes felülvizsgálati ellenkérelmében arra, hogy sem a per adataiból, sem a felülvizsgálati kérelemben előadottakból nem következik, hogy a perbeli lízingszerződés a Ptk. 207.§ (5) bekezdése szerinti színlelt szerződésnek minősülne. Az egyértelmű és következetes bírói gyakorlat szerint színlelt szerződésről csak a felek kétoldalú színlelése esetében beszélhetünk, tehát akkor, hogy ha egyik szerződő fél akaratnyilatkozata mögött sem áll tényleges szerződéskötési szándék. Ha több szerződő fél közül akárcsak egy szerződő fél akarata az adott szerződés megkötésére irányul, akkor a szerződés színlelt jellegét megállapítani nem lehet. A felülvizsgálati kérelemből kitűnően az alperes szerint a perbeli esetben a színlelés a szerződés egyik alanyának személyére, a lízingbevevőre vonatkozott, de azt maga sem állította, hogy a színlelésre a felek közös akaratából került volna sor, hogy a felperes tudott volna arról, hogy bár a szerződést az alperessel kötötte meg, a perbeli lízingszerződés valójában a felperes és B. M. közötti lízingszerződést leplezte. A per adatai sem támasztják alá a kétoldalú színlelést, mert a felperes a szerződéskötés előtt kizárólag az alperes teljesítőképességét vizsgálta, az alperes a felperest kifejezetten megtévesztve mutatta be a felperesnek a valótlán adatokat tartalmazó, B. M. által kiállított munkáltatói igazolást, az alperes pedig azzal, hogy a felperes felé tartozást elismerő nyilatkozatot is tett, megerősítette a szerződésben rögzített akaratát. A felülvizsgálati kérelemben előadottakból következően az alperes azzal a felperes előtt is rejtett indokkal kötötte meg a szerződést, hogy az abból eredő jogok gyakorlását B. M-nak engedi át, B. M. pedig átvállalja a lízingszerződésből eredő kötelezettségek teljesítését. E körülmény azonban nem érinti a szerződés érvényességét, a Ptk. 207.§ (4) bekezdésének kifejezett

rendelkezése folytán. Ez egyben azt jelenti, hogy az alperes marasztalása szempontjából - azaz az ügy érdemi elbírálása szempontjából - nincs jelentősége az arra vonatkozó bizonyításnak sem, hogy az alperes szerződéskötését a közte és B. M. közötti állítólagos háttér-megállapodás indokolta.

Fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275.§ (3) bekezdés alkalmazásával a rendelkező részben írtak szerint döntött. A személyes költségmentes alperes eredménytelen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése szerint köteles megfizetni a felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült felülvizsgálati perköltségét, melynek mértékét a Legfelsőbb Bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdésének alkalmazásával mérsékelte - a felperes jogi képviselőjének munkájával arányban álló - de ÁFA-val növelt összegben határozta meg. A le nem rótt felülvizsgálati illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2008. február 5.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s. k. a tanács elnöke,
Dr. Lőrincz Györgyné s. k. előadó-bíró,
Gyöngyösiné Dr. Gyugyei Klára s. k. bíró**

A kiadmány hitelélül:

(Hajdu Mihályné)
bírószági írnok